

תמיר להב ואיציק יושע, נמרוד גם וגם, צייר: תמיר להב,

עם עובד, ללא מיספר עמודים.

כעם היו כותבים לילדים ספרים רק עם מוסר השכל. לורד ברטנרד ראסל אמר פעם, שכילד אהב את „עליסה בארץ הפלאות“, מפני שזה היה הספר היחיד שלא היה בו מוסר השכל. דומה שעד זמננו נותרה ספרות הילדים באותו מצב.

„נמרוד גם וגם“ הוא לכאורה ספר חדשני מאוד ומודרני מאוד, ואני מתפתה לומר: כמעט יאפי. זהו ספר על ילד שהוריו נפרדו והוא חי אצל שניהם גם יחד.

עד כאן הכל טוב ויפה. הספר כתוב נחמד, בלי הצטעצעויות מיותרות, מלווה באילוסטרציות מודרניות (או, ברוח הספר, נכון יותר לומר פוסט-מודרניות), אבל מה שפחות משכנע הוא המסר הפשטני: לילד שהוריו נפרדו יש יתרון על פני ילד שהוריו חיים ביחד. הוא נהנה מכל העולמות: שני בתים, שתי מיטות, שני זוגות אופניים. כלב אצל אבא, סוס נדנדה אצל אמא. הכפילות הזאת מתגלה כשיא האושר ומעוררת את קנאתו של חבר מיסכן, שחי לגמרי סטרייט, רק עם זוג הורים אחד, ומתלונן על כך שלא זכה לשניים מכל דבר. וכאילו בכך אין די, אז כדי להבטיח שמוסר ההשכל בדבר האושר העילאי אכן

איור מתוך הספר

הובהר והופנם אצל הקורא, מספרת אמו של נמרוד את הסיפור על דובי דב. מתברר שבעולם על פי נמרוד, דובי דב הוא ממש מיסכן, כי יש לו רק בית אחד. האם, למרות הכל, מתקנת קצת את הבנתו של נמרוד ומסיימת את הספר באמירה (לא ערכית, אלא אינפורמטיבית), שלרוב הילדים יש רק בית אחד, שבו גרים אמא ואבא יחד (מה שנקרא בתיקשורת, 'איוון').

אין לי ספק שחשוב ללמד ילד שהוריו נפרדו, שזה לא סוף העולם, וגם במצב החדש יש יתרונות לא מעטים. אבל להפוך את זה לאופן חיים אידיאלי, נראה לי מפוקפק למדי. ואולי אני שמרנית מדי, ולא מבינה את המסר היאפי של הספר.

■ זהר שביט